

DEAN KOONTZ

OCHII ÎNTUNERICULUI

318893330 00-11888

1

La șase minute după miezul nopții, marți dimineață, în drum spre casă de la o repetiție târzie pentru noul ei spectacol, Tina Evans și-a văzut fiul, pe Danny, în mașina unui străin. Dar Danny era mort de mai bine de un an.

La două străzi de casă, Tina oprișe la un non-stop, să ia o cutie cu lapte și niște pâine integrală. Parcase în lumina clară, galbenă, cernută de un bec stradal cu vaporii de sodiu, lângă o berlina lucioasă, un Chevrolet de culoare crem. Băiatul era aşezat pe scaunul de lângă șofer și aștepta pe cineva aflat în magazin. Tina nu-l vedea decât din profil, dar icni stupefiată când îl recunoșcu.

„Danny.“

Băiatul avea cam doisprezece ani, vîrsta lui Danny. Avea părul des și negru, ca al lui Danny, un nas care aducea cu al lui Danny și o linie mai degrabă delicată a bărbiei, ca a lui Danny.

Rostii șoptit numele fiului ei, parcă de teamă să nu alunge îndrăgita apariție dacă ar fi vorbit mai tare.

Fără să știe că era privit, băiatul duse o mâna la gură și prinse ușor între dinți încheietura degetului mare îndoit, obicei pe care și Danny îl căpătase, cu un an și ceva înainte să moară. Tina încercase zadarnic să-l dezvețe de năravul acela neplăcut.

Privind copilul, asemănarea cu Danny i se păru mai mult decât o simplă coincidență. Brusc, își simți gura amară și uscată,

iar inima începu să îi bubleje în piept. Încă nu se obișnuise cu pierderea singurului ei copil, pentru că niciodată nu dorise – și nici nu încercase – să o facă. Agățându-se de asemănarea băiatului cu Danny al ei, era foarte ușor să-și imagineze că pierderea nici nu avusesese loc.

Poate... poate că acest copil chiar *era* Danny. De ce nu? Cu cât se gândeau mai mult la asta, cu atât mai puțin smintit îi părea gândul. La urma urmei, nu-i văzuse cadavrul. Poliția și cei de la pompele funebre îi comunicaseră că trupul lui Danny fusese complet desfigurat, atât de mutilat încât era mai bine dacă nu-l vedea. Îngrozită, copleșită de durere, le ascultase sfatul, și înmormântarea lui Danny se desfășurase cu sirciul închis. Dar poate că se înșelaseră când identificaseră cadavrul. Poate că Danny nu pierise în acel accident. Poate că suferise doar o lovitură la cap, una usoară, dar suficient de puternică încât să-i provoace... amnezie. Exact! Amnezie. Poate că se îndepărtașe apoi de autobuzul făcut praf, fiind găsit la kilometri depărtare de locul accidentului, fără acte de identitate asupra lui, incapabil să spună cuiva cine era și de unde venea. Așa ceva se putea întâmpla, nu? Văzuse în filme astfel de povești. Sigur. Amnezie. și dacă aşa sătuseră lucrurile, atunci poate că Danny ajunse la vreo casă de copii, începuse o nouă viață. Iar acum, era acolo, în berlina Chevrolet de culoare crem, adus înapoi la ea de soartă și de...

Copilul își dădu seama că era privit și se întoarse către ea. Tina își ținu respirația, în timp ce chipul băiatului i se dezvăluia treptat. Fixându-se unul pe altul prin două rânduri de geamuri și prin lumina stranie, sulfuroasă, ea avea senzația că se priveau peste un abis nesfârșit, dincolo de spațiu, de timp și de soartă. Apoi însă, în mod fatal, fantasia se destrămă, întrucât băiatul nu era Danny.

Luându-și ochii de la el, Tina își îndreptă privirea spre mâinile înclăstite pe volan, atât de strâns că o dureau.

– La naiba!

Era furioasă pe ea însăși. Se considera o femeie competentă, puternică, echilibrată, o femeie capabilă să facă față oricărei încercări pe care viața i-o scotea în cale, iar această imposibilitate neconcenită a ei de a accepta moartea lui Danny o tulbură peste măsură.

După şocul inițial și după înmormântare, începuse, într-adevăr, să facă față traumei. Treptat, zi după zi, săptămână după săptămână, îl lăsase pe Danny în urmă, cu tristețe, cu vină, cu lacrimi și cu foarte multă amărăciune, dar cu hotărâre și cu perseverență totodată. Pe parcursul ultimului an, urmase câțiva pași importanți de dezvoltare în carieră, recurgând la munca susținută ca la un fel de morfină, folosindu-se de ea ca să amortească durerea, până când rana avea să se vindece complet.

Apoi însă, cu câteva săptămâni în urmă, începuse să alunecă și în starea aceea teribilă în care căzuse imediat după ce primise vestea accidentului. Refuzul ei de-a accepta situația era pe cât de ferm, pe atât de irațional. Era din nou stăpânită de sentimentul tulburător că fiul ei trăia. Timpul ar fi trebuit să mărească distanța dintre ea și suferință, dar, în schimb, fiecare zi care trecea o aducea mai aproape de durere. Băiatul din berlina nu era primul despre care crezuse că era Danny; în ultimele săptămâni, își văzuse fiul dispărut în alte mașini, în curțile școlilor pe lângă care trecuse, pe străzi, într-o sală de cinematograf.

În plus, în ultima vreme, era bântuită de vise în care fiul ei trăia. De fiecare dată, timp de câteva ore bune după ce se trezea, era incapabilă să gestioneze realitatea. Se convinse pe jumătate că visele erau o premoniție a unei eventuale regăsiri, că Danny supraviețuise cumva și că într-o zi, curând, avea să revină în brațele ei.

Era o fantezie plăcută și frumoasă, dar pe care nu o putea susține pe termen lung. Deși refuzase întotdeauna să accepte

Respect pentru oameni și cărți

cruntul adevăr, în cele din urmă acesta se impunea de fiecare dată, iar ea se prăbușea sub povara lui, nevoită fiind să accepte că visul nu era o premoniție. Și totuși, știa că, atunci când visul se va repeta, va găsi în el o speranță reînnoită, aşa cum făcuse de nenumărate ori înainte.

Și asta nu era bine.

„Ești bolnavă“, se mustă singură.

Aruncă o privire către berlină și observă că băiatul continua să o fixeze cu privirea. Apoi se uită la mâinile ce strângau în continuare volanul și găsi puterea să le desprindă.

Durerea te poate face să-ți pierzi mințile. Auzise oameni spunând asta și o credea. Dar nu avea să lase să i se întâpte ei. Va fi suficient de severă cu sine însăși încât să nu piardă simțul realității – oricât de dureroasă era aceasta. Nu-și putea permite să spere.

Îl iubise pe Danny din tot sufletul, dar el nu mai era. Fusesese strivit și sfârtecat într-un accident de autobuz, împreună cu alți paisprezece băieței, o victimă în cadrul unei tragedii mai mari. Desfigurat încât nu mai putuse fi recunoscut. *Mort.*

Rece.

În descompunere.

Într-un sicriu.

Sub pământ.

Pentru totdeauna.

Buza de jos începu să-i tremure. Voia să plângă, îi venea să plângă, dar n-o făcu.

Băiatul din Chevrolet își pierduse interesul și acum privea din nou către magazin, așteptând, ca mai înainte.

Tina coborî din Honda ei. Era o noapte răcoroasă, plăcută și foarte uscată. Inspiră adânc și intră în magazin, unde aerul era atât de rece, încât o pătrunse până în oase, iar lumina fluorescentă

era mult prea puternică și prea deprimantă pentru a încuraja vreo fantezie.

Cumpără o cutie cu lapte degresat și o pâine de grâu integral, feliată subțire, pentru cei preocupăți de dietă, astfel că o felie avea doar jumătate din caloriile unei felii obișnuite. Nu mai era dansatoare. Acum lucra în spatele scenei, era implicată în producția spectacolelor, dar se simțea cel mai bine, atât fizic, cât și psihic, dacă își menținea greutatea pe care o avusese când urca pe scenă.

Cinci minute mai târziu era acasă. Deținea o fermă modestă, într-o zonă liniștită. Măslinii și arborii de ceai cu frunzișul lor dantelat foșneau lent în adierea blândă a deșertului Mojave.

În bucătărie, prăji două felii de pâine, le acoperi cu un strat subțire de unt de arahide, își turnă un pahar cu lapte degresat și se așeză la masă.

Pâinea prăjită cu unt de arahide fusese una dintre preferatele lui Danny încă de când era mic și foarte mofturos. Când abia învăță să vorbească, îi spunea „*unt de alahide*“.

Inchizând ochii, în timp ce mesteca o bucătică de pâine, Tina îl revăzu – la trei ani, cu obrajii și buzele murdare de unt de arahide – cum zâmbea cerând: „*Mai vreau unt de alahide, te log*“.

Deschise ochii tresăriind, pentru că imaginea fusese atât de intensă, încât păruse mai mult o *viziune* decât o amintire. Iar acum nu voia să-și amintească atât de clar.

Dar era prea târziu. Inima i se strânse în piept și buza inferioară începu să-i tremure din nou. Își lăsa capul pe masă.

Plânse.

*

În noaptea aceea, Tina visă din nou că Danny trăia. Cumva. Undeva. Trăia. Și avea nevoie de ea.

În vis, Danny stătea pe marginea unui abis fără fund, iar ea era de cealaltă parte, în fața lui, privindu-l peste prăpastia imensă.

Danny o striga. Era singur și speriat. Ea se simțea îngrozitor, pentru că nu vedea nicio cale să ajungă la el. Între timp, cerul se întuneca; nori grei de furtună, precum pumnii strânși ai unor uriași celești, striveau și ultima picătură de lumină a zilei. Strigătele lui Danny și răspunsurile ei devineau din ce în ce mai ascuțite și mai disperate, pentru că știau că, dacă nu se reuneară înainte de lăsarea nopții, rămâneau pierduți pentru totdeauna; în noaptea care stătea să vină, ceva pândeauă așteptându-l pe Danny, ceva teribil care avea să-l înhațe dacă-l găsea singur. Dintr-o dată, cerul fusese spintecat de un fulger, urmat de bubuitul unui tunet, apoi noaptea făcuse implozie, devenind și mai neagră, un întuneric deplin și fără sfârșit.

Tina Evans se ridică în capul oaselor, convinsă că auzise un zgomet în casă. Nu putea fi tunetul din vis. Zgomotul pe care-l auzise răsunase când ea se deștepta și fusese cât se poate de real, nu imaginar.

Așculta cu auzul încordat, pregătită să se dezvlească și să coboare din pat. Împrejur domnea tacerea.

Încet-încet, o cuprinse îndoială. Fusese cam sperioasă în ultimul timp. Nu era acum prima noapte în care era convinsă – și se însela – că un intrus dădea târcoale în casă. De patru sau cinci ori în ultimele două săptămâni scosese pistolul din sertarul noptierei și căutase cameră cu cameră, fără să fi găsit pe cineva. Fusese foarte stresată în ultima vreme, atât în plan personal, cât și profesional. Poate că zgometul pe care-l auzise în noaptea astăzi fusese totuși tunetul din vis.

Mai așteptă câteva minute, dar noaptea era atât de liniștită, încât fu nevoie să accepte că era singură. Pe măsură ce bătaile inimii îi reveneau la normal, se lăsa înapoi pe pernă.

În momente ca aceasta, își dorea ca ea și Michael să fi fost încă împreună. Închise ochii și își imagină că stătea pe pat lângă el, că

întinde mâna să-l cuprindă, în întuneric, îl atinge, se apropie de el, se cuibărește în siguranță oferită de brațele lui. El o alintă și o liniștește și, astfel, ajunge să poată dormi din nou.

Desigur, dacă ea și Michael ar fi împreună în pat, lucrurile nu s-ar petrece deloc aşa cum își imagina ea. N-ar face dragoste. S-ar certa. El ar rezista gesturilor ei drăgăstoase, ar respinge-o căutând motiv de ceartă. S-ar lega de ceva neînsemnat și ar întărâta-o până când gâlceava ar ajunge un război în toată regula. Aşa fusese și ultimele luni petrecute împreună. El clocotea de furie, căutând mereu un motiv să-și verse nervii asupra ei.

Dar pentru că Tina îl iubise tot timpul, destrămarea relației fusese dureroasă și foarte tristă pentru ea. Dar când totul luase sfârșit, se simțise deopotrivă și ușurată.

Își pierduse și soțul, și copilul în același an. Bărbatul mai întâi, apoi copilul – fiul, luat de moarte, iar soțul, de vânturile schimbării. Pe parcursul celor doisprezece ani de căsnicie, personalitatea Tinei se schimbase față de cea care fusese în ziua nunții lor, devenise mai complexă, dar Michael nu se schimbase deloc – și nici nu-i plăcea femeia care devenise ea. Începuseră ca iubiți, împărtășind fiecare detaliu al vieții lor – realizări și eșecuri, bucurii și neîmpliniri –, dar la momentul în care se pronunțase divorțul, erau doi străini. Deși Michael locuia în același oraș, la mai puțin de un kilometru distanță, era, în multe feluri, tot atât de departe și de inaccesibil precum Danny.

Oftă resemnată și deschise ochii.

Acum nu-i era somn, dar știa că trebuie să se odihnească mai mult. De dimineață, era necesar să fie în formă și plină de energie.

Ziua care venea era una dintre cele mai importante din viața ei: 30 decembrie. În ceilalți ani, data aceea nu avusese nimic special. Dar acum, cu bune și cu rele, 30 decembrie avea să devină temelia pe care se va ridica întreg viitorul ei.

Timp de cincisprezece ani, după ce împlinise opt-sprezece ani și cu doi ani înainte să se mărite cu Michael, Tina Evans locuise și lucrase în Las Vegas. Își începuse cariera ca dansatoare – nu animatoare, ci dansatoare veritabilă – în *Lido de Paris*, un spectacol impresionant, în cadrul hotelului Stardust. *Lido* era genul acela de producție somptuoasă pe care nu o poți vedea nicăieri altundeva în lume, decât în Vegas, pentru că numai în Vegas se putea monta un spectacol de milioane de dolari, ani la rând, fără cea mai mică preocupare privind profiturile; sume colosale erau cheltuite pentru decorurile și costumele sofisticate, pentru distribuție și echipa de producție, iar reprezentanții hotelului erau, de obicei, fericiți dacă aceste cheltuieli erau acoperite de costul biletelor și al băuturilor. La urma urmei, oricât de incredibil ar fi fost, spectacolul era doar de reclamă, o atracție menită să aducă mii de clienți în hotel, noapte de noapte. În drumul spre și din-spore scenă, mulțimea trecea pe lângă mesele de joc, pe lângă ruletă și pe lângă șirurile lungi, strălucitoare, de aparate de jocuri mecanice, și acolo se făcea adevăratul profit. Tinei îi plăcuse să danseze în *Lido* și rămăsese acolo doi ani și jumătate, până când aflase că era însărcinată. Își luase concediu cât ținuse sarcina și apoi după nașterea lui Danny, petrecându-și tot timpul cu el, în primele lui luni de viață. Când Danny împlinea șase luni, Tina începea antrenamentele ca să-și reentre în formă și, după trei luni de efort intens, obținea un loc în trupa unui nou spectacol în Vegas. Reușea să fie atât o excelentă dansatoare, cât și o mamă bună, deși nu era întotdeauna ușor. Îl iubea pe Danny, îi plăcea meseria ei și îi pria activitatea pe ambele fronturi.

Dar cu cinci ani în urmă, când împlinea douăzeci și opt de ani, începuse să-și dea seama că mai avea, cu puțin noroc, zece ani ca dansatoare și luase hotărârea să-și croiască și un alt drum în lumea spectacolului, pentru a evita să fie eliminată la treizeci și opt.

Obținuse un post de coregrafă la un spectacol de revistă de doi bani, o imitație ieftină, atroce, a producției de multe milioane care era *Lido*, și, în cele din urmă, pusese mâna și pe postul de costumeră. De-acolo crescuse încet, ocupând diverse posturi similare prin saloane mai mari, apoi prin săli de spectacol mai mici, cu o capacitate de patru-cinci sute de locuri, în hoteluri de mâna a doua cu bugete limitate. Cu timpul, ajunsese să regizeze un spectacol de revistă, apoi regizase și produsese încă unul. Devenise ușor-ușor un nume respectat în lumea restrânsă a divertismentului din Vegas și credea că mai avea puțin până să dea lovitura.

Cu aproape un an în urmă, la scurtă vreme după moartea lui Danny, i se oferise ocazia să regizeze și să coproducă un spectacol uriaș, de zece milioane de dolari, care avea să fie pus în scenă în sala principală, de două mii de locuri, a Golden Pyramid, unul dintre cele mai mari și mai luxoase hoteluri de pe bulevardul Strip. La început, i se păruse complet nepotrivit ca o asemenea ocazie să apară în calea ei când nici nu avusese destul timp să-și plângă copilul, ca și cum destinul ar fi fost atât de superficial și de insensibil, încât să credă că putea echilibra balanța și compensa moartea lui Danny, oferindu-i o sansă nemaipomenită la un loc de muncă de vis. Deși era înverșunată și deprimată, deși – sau poate tocmai pentru că – se simțea complet lipsită de direcție și de rost, acceptase oferta.

Numele noului spectacol era *Magick!*, pentru că momentele artistice dintre numerele spectacolului de dans erau executate de magicieni și pentru că numerele de dans includeau, la rândul lor, efecte speciale elaborate și erau construite în jurul unor teme supranaturale. Ortografia deosebită a numelui spectacolului nu fusese ideea Tinei, dar, în rest, programul era aproape în totalitate creația ei și era foarte mulțumită de rezultat. Era, totodată, epuizată. Anul trecuse pe nesimțite, într-o goană amețitoare, cu

zile de lucru a câte douăsprezece-paisprezece ore, niciun concediu și, foarte rar, câte un weekend liber.

Chiar și aşa, deși fusese extrem de ocupată cu spectacolul, se adaptase foarte greu la dispariția lui Danny. Cu o lună în urmă, crezuse pentru prima dată că începuse, cel puțin, să depășească durerea. Putea acum să se gândească la el fără să plângă și să-i viziteze mormântul fără să mai fie copleșită de tristețe. Înținând cont de circumstanțe, se simțea destul de bine, aproape veselă într-o anumită măsură. Nu-l va uita niciodată pe acel copil adorabil, care fusese o parte atât de importantă din ea, dar nici nu mai trebuia să trăiască mereu cu atenția îndreptată asupra acelui gol imens pe care el îl lăsase în viața ei. Rana era încă dureros de sensibilă, dar era vindecată.

Așa crezuse cu o lună în urmă. Timp de o săptămână sau două făcuse progrese în direcția acceptării. Apoi începuse să aibă visele acelea, mult mai rele decât cele pe care le avusese imediat după moartea lui Danny.

Poate că temerile ei legate de reacția publicului față de reprezentările cu *Magyck!* îi reduceau în minte angoasa pe care o trăise în legătură cu Danny. În mai puțin de șaptesprezece ore – la ora opt seara pe 30 decembrie –, hotelul Golden Pyramid avea să prezinte premiera specială VIP, pe bază de invitație, a spectacolului *Magyck!*, pentru ca în noaptea următoare, în ajunul Anului Nou, să înceapă reprezentările pentru publicul larg. Dacă reacția publicului avea să fie pe cât de puternică și de pozitivă se aștepta Tina să fie, viitorul ei financiar era asigurat, întrucât, prin contract, îi revinea un procent de 2,5% din încasările brute, fără veniturile din vânzarea băuturilor alcoolice, după încasarea primelor cinci milioane. Dacă *Magyck!* avea succes și reușea să facă săli pline timp de patru-cinci ani, cum se întâmpla uneori în Vegas cu spectacolele reușite, atunci Tina avea să fie multimilionară. Dacă,

în schimb, producția era un eșec, avea să ajungă să lucreze iar pentru sălile mici, pe drumul decăderii profesionale. Industria divertismentului, oricum ai fi privit-o, era un domeniu necruțător.

Atacurile ei de panică erau pe deplin justificate. Teama ei obștantă de intruși, visele tulburătoare cu Danny, durerea reînnoită – toate acestea își puteau avea rădăcinile în îngrijorările ei legate de *Magyck!* Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci ele aveau să dispara odată ce soarta spectacolului va deveni clară. Tot ce trebuia să facă era să mai reziste câteva zile și, în calmul relativ ce se va așterne după aceea, s-ar putea ocupa și de procesul de autovindecare.

Între timp, era absolut necesar să reușească să doarmă puțin. La ora zece dimineața avea programată o întâlnire cu reprezentanții a două agenții de impresariat, care preconizau să rezerve opt mii de bilete la spectacol, pentru primele trei luni de reprezentații. Apoi, la ora unu, întreaga distribuție și echipa de producție aveau să se reunescă pentru repetiția finală.

Își infoie perna, aranjă păturile și trase de cămașă de noapte scurtă în care dormea. Încercă să se relaxeze, închizând ochii și imaginându-și valuri domoale mânăgând o plajă argintie.

Buf!

Se ridică imediat în capul oaselor.

Ceva căzuse, într-o altă parte a casei. Trebuie să fi fost un obiect destul de mare, pentru că zgomotul, deși atenuat de pereții despărțitori, fusese destul de puternic încât să o trezească.

Indiferent despre ce era vorba... nu căzuse, pur și simplu. Fusese răsturnat. Obiectele nu cădeau de capul lor în încăperile nelocuite.

Tina își înălță capul, ascultând cu atenție. Auzi un alt zgomot, mai slab. Nu durase atât de mult încât să poată identifica sursa, dar era clar că se petreceea ceva dubios. De data asta nu mai era imaginația ei. Cineva intrase în casă.